

side om side, er det en helt naturlig ting, at vi frit kan diskutere og også kritisere disse religioner.

Men hos Socialdemokraterne mener vi ikke, at blasfemiparagraffen forhindrer, at der bliver ført en fri debat. Paragraffen forhindrer jo ikke kritik af religion som sådan, den sætter kun nogle grænser for måden, den kritik ytres på. Så længe der ikke er tale om direkte spottende og forhånende angreb, er der intet i vejen for at kritisere. Og der skal vel at mærke være tale om meget grove angreb, før man kan dømmes efter blasfemiparagraffen.

Sidste gang, som det også er nævnt tidligere, det skete, var helt tilbage i 1938, hvor en gruppe nazister blev dømt for at uddele løbesedler med ondsksfulde angreb på den jødiske tro.

Socialdemokraterne kan således ikke se, hvordan blasfemiparagraffen skulle hindre en fri debat, og vi kan ikke finde nogen eksempler på, at ytringsfriheden er blevet begrænset af blasfemiparagraffen. Endvidere mener vi ikke, at religiøse overbevisninger skal ligge til grund for, at vi ændrer straffeloven, hvilket dette forslags bemærkninger i høj grad bærer præg af.

Vi kan ikke se nogen fornuftig grund til at afskaffe § 140, og derfor kan vi heller ikke støtte lovforslaget fra Dansk Folkeparti.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Ønsker Dansk Folkeparti at udtale sig som parti såvel som ordfører for forslagsstillerne? Hr. Jesper Langballe som ordfører.

Jesper Langballe (DF):

Blasfemi har hørt til dagens orden lige siden den kristne urmenigheds dage, da en romer tegnede en satirisk tegning af et æsel, der var korsfæstet.

Men den berømteste blasfemiker i Europas historie var digteren Voltaire, bannerfører for oplysningstidens gudløshed i det 18. århundrede og verdensmester i ondsksfulde smædeskrifter. Han hadede kristendommen – for resten også jødedommen – ja, al religion, som han opvartede med grov spot og forhånelse.

Ingen anden europæer har afstedkommet så krænkende og fordømmende kirkelige reaktioner som Voltaire. Men han blev grundlægger af en tradition, som siden med vekslende styrke har været levende, som excellerede i respektløshed over for kirken. »Écrassez l'infâme« – knus den afskyelige – sagde Voltaire om kirken.

Den tradition indgår i vores fælles historie. Voltaire hører sandt at sige ikke til mine ynd-

lingsprofeter, men hvis vi prøver at forestille os, at Voltaires skrifter skulle forbydes – og det er den logiske konsekvens af at opretholde et lovforbud mod blasfemi – vil tanken vist forekomme os alle sammen uhyrlig.

Sagen er den, at uden den voltaireske spot ville kirken i dag være en anden, end den er. Den blasfemiske respektløshed mindede kirken om, at den slet ikke havde noget kald til at forsvare Gud med lovreguleringer, der skulle holde menneskene på dydens og pænhedens vej. Kirkens herre blev dømt for blasfemi. »Han spotter Gud«, sagde de jødiske præster som begrundelse for, at han skulle korsfæstes. Kirken blev også mindet om, at mennesker ikke, som det allerede er blevet nævnt, kunne krænke Vorherre mere, end han selv havde ladet sig krænke, da han gik på jorden.

Kl. 15.55

Det blev klart, at i åndens verden må der herske frihed, ja, at muligheden for at spotte, håne og krænke i virkeligheden er en forudsætning for det at tro i frihed. Med reformationen blev der indført fuldstændig trosfrihed. Før den tid kunne forbudte bøger, krænkende bøger blive opført på »Index Librorum Prohibitorum«, listen over forbudte bøger. De blev forbudt, de blev brændt. Men med Luther var det slut med det.

Så kom oplysningstiden med bl.a. Voltaire, hvor den trosfrihed, vi vandt ved reformationen, blev sekulariseret til en almindelig ytringsfrihed, der skulle være absolut. Og siden da har det i stigende grad været almen lærdom blandt kristne og ikke kristne, at ytringsfriheden er ukrænkelig.

Fru Birthe Rønn Hornbech sagde for lidt siden og har sagt tidligere, at under Muhammedkrisen gik alle varmt ind for ytringsfriheden. Vi, der oplevede Muhammedkrisen, ved, at det just ikke var tilfældet.

Det er i stigende grad blevet børnelærdom, at Gud behøver ingen krykker forarbejdet af et folketing. Hvad enten man tilhører den kristne kirke, eller man hader og afskyr den, så er en lov mod blasfemi en uting. Sundheden i den almindelige retsbevidsthed i den måde, loven er blevet praktiseret på, viser sig jo også ved, at loven simpelt hen ikke har været brugt siden 1938.

Den er med andre ord fuldkommen overflødig, og det ville være det principielt eneste rigtige at afskaffe den. Er det ikke på tide, at vi gør alvor af den ytringsfrihed, som trængte fuldstændig